

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Vollquartz, Ingeborg.; med illustrationer af
Jenny Westring-Lehmann.

Titel | Title:

Glade Barndomsdage i Vestindien

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Helsingør : Jens Møllers Forl., 1903

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

I. Vollquartz.
Glade Barndomsdage
i Vestindien.
1903.

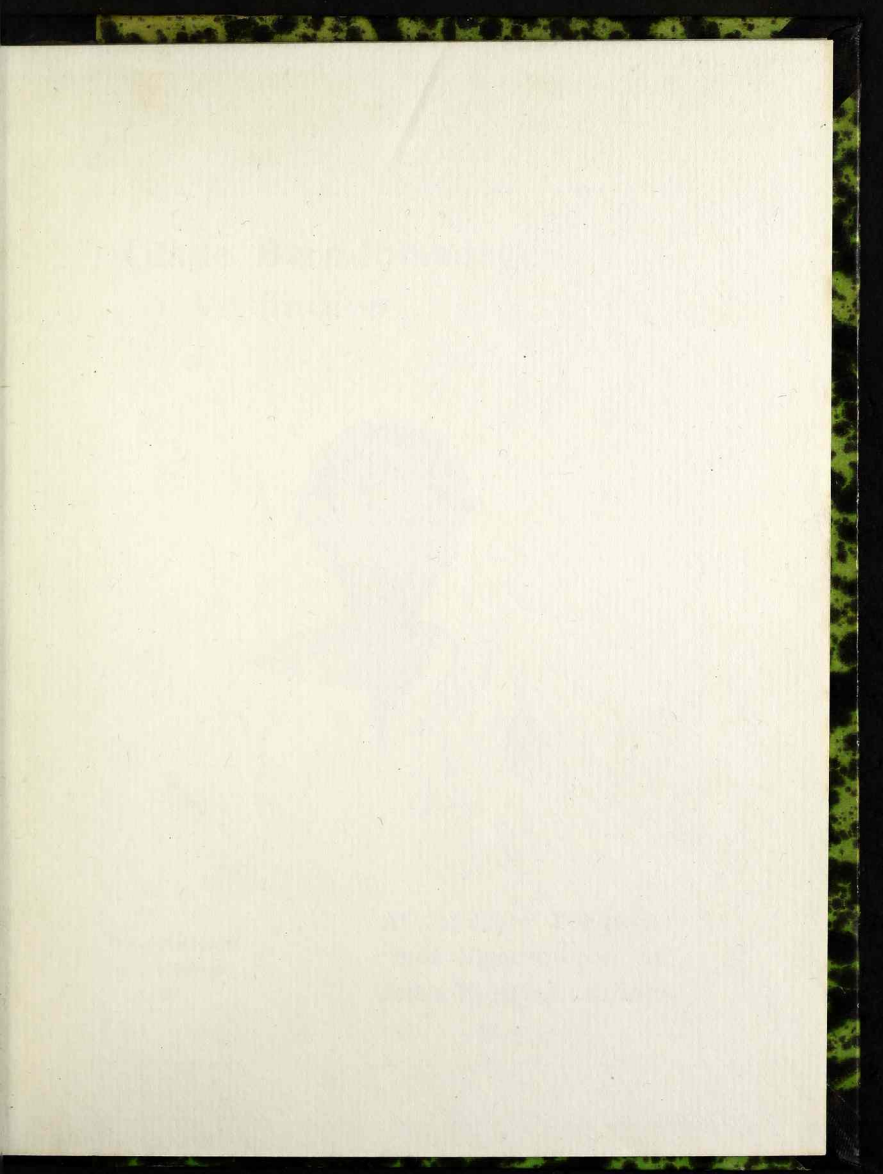
15-282-8

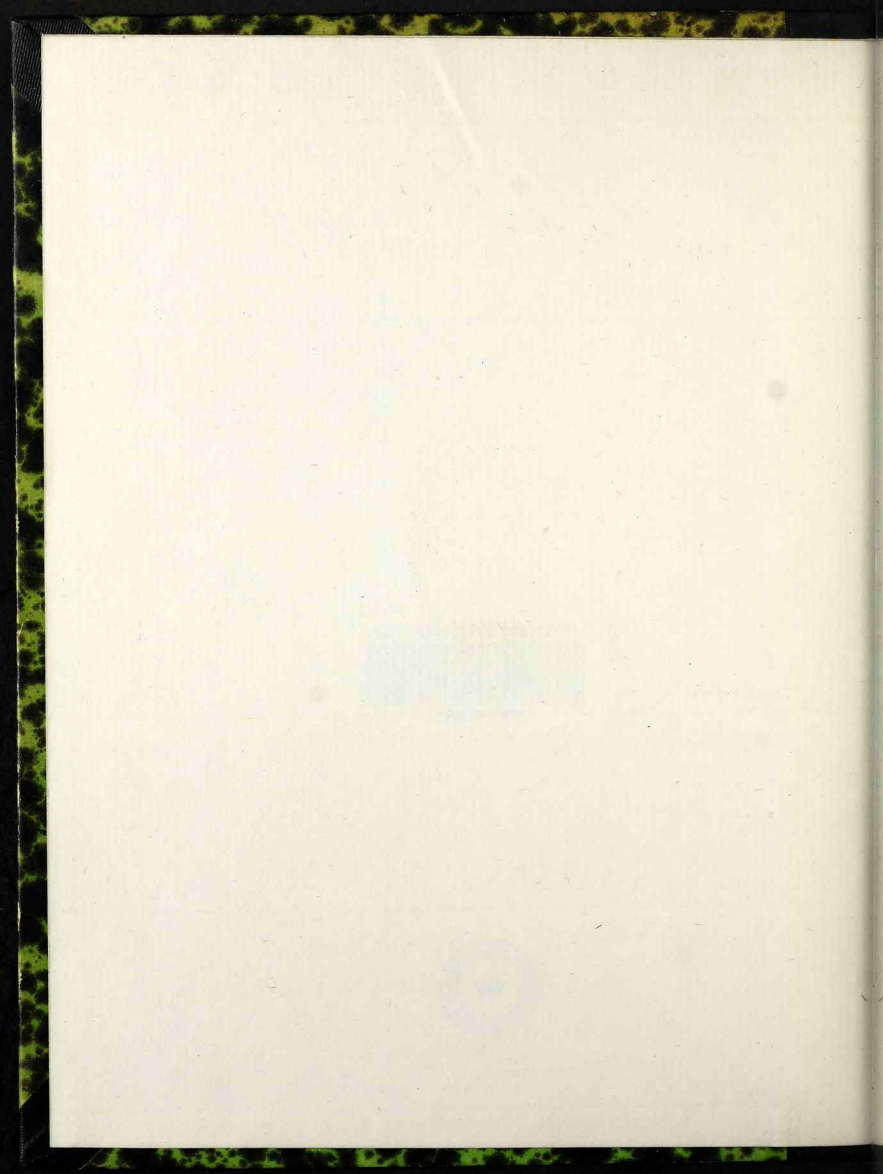
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021917673

Glade Barndomsdage i Vestindien

WM
1903

Jens Møllers
Forl., Helsingør
... 1903 ...

Af Ingeborg Vollquartz
med Illustrationer af
Jenny Westring-Lehmann

Glade Barndomsdage i Vestindien

1904. h. 12

Glade Barndomsdage i Væstindien

Af

Ingeborg Vollquartz

med Illustrationer af Jenny Westring-Lehmann

Helsingør

Jens Møllers Forlag

Helsingørs Centraltrykkeri

1903

Glade Bannomsgabe
i Vestindien

Udgivet af Vestindien
i 1844

Nu skal jeg fortælle Jer noget, som er virkelig sandt, ikke bare en Historie, som er lavet; nej, hver eneste Smule er rigtig passeret. Jeg vil fortælle Jer om, hvordan to smaa Drenge jeg kendte, havde det, da de var smaa, for de oplevede virkelig en hel Del og saa' sig saa meget om i Verden, som det kun hænder for de færreste Børn.

Medens de endnu var ganske smaa, da de hverken kunde tale eller gaa, boede de nemlig helt paa den anden Side af Jorden, ovre i Vestindien; dør, véd I nok, ejer Danmark jo endnu tre smukke smaa Øer, *St. Thomas*, *St. Croix* og *St. Jan*.

De ligge alle tre tæt ved hinanden, men langt, langt herfra Danmark, og man skal sejle over hele det store Atlanterhav for at komme til dem, men naar man saa har gjort Rejsen, saa ser der rigtignok ogsaa helt anderledes dejligt ud derovre end herhjemme. — Himlen er saa høj og lys, Luften saa mild og varm og Havet saa smukt blaat — ja alt ser saa prægtigt ud i det straalende Solskin.

Husene er ikke som her i Byerne — høje og kedelige, nej, der ligger de i herligt blomstrende Haver, som fine, kønne Villaer, malet i lyse, smukke Farver og omgivet af pyntelige Gallerier og Balkoner til alle Sider. Der er ingen Glas-Vinduer i Husene, men kun grønne Jalousier — det ser godt ud og er saa luftigt og køligt.

Tagene paa Husene derovre er ganske flade — ved I hvorfor? Jo, det skal jeg sige Jer, paa dem opsamler man Regnvandet, der derfra gennem Rør løber ned i Kældere eller Cisterner under Jorden, og saa poster man det atter op af en Vandpost, naar man skal bruge det. Det er nok ikke saa nemt, som herhjemme, hvor man bare kan gaa ud i Køkkenet og dreje paa Vandhanen.

Se, derovre i Vestindien, paa den ene af disse Øer var de smaa Drenges Fader i flere Aar Kaptajn for et Kompagni Soldater, og i den store, lyse Kaserne og paa den dejlige Exerцерplads, der gik helt ned til Vandet, der legede og tumlede de to smaa hvide danske Drenge, og der lærte de baade at gaa og at tale.

Men uagtet Drengene var danske — ja, den yngste var rigtignok født derovre — men derfor var han jo alligevel dansk — og begge havde de gode danske Navne — den ældste hed *Jørgen*, den yngste *Aage* — saa var det alligevel ikke dansk de talte — nej, de talte engelsk, det lærte de af deres sorte Barnepige, for hun kunde ikke et eneste dansk Ord.

Hver Dreng havde sin Barnepige — den store Drengs

hed *Annie* og den lille Drengs hed *Consuela*, og I kan ikke tænke Jer, hvor de sorte Piger holdt af deres »*boys*«, som de kaldte Drengene.

Hele Dagen spadserede de og legede de med dem. De badede dem i store, hvide Badekar, og derovre var det slet ikke ækelt at komme i koldt Bad, for der er saa grulig varmt hele Aaret rundt — meget varmere end vi har det herhjemme om Somren — saa det var netop rart, rigtig at pjaske i Vandet, og saa bagefter faa fint rent Tøj paa og at faa Haaret børstet, saa det faldt i dejlige, lyse Krøller ned over Matroskraven. — Saa kan det nok være man var fin. Hel hvid fra Top til Taa, om det saa var Skoene saa var de hvide; og det var hver eneste Dag man var saa pyntet, og ikke bare som herhjemme: kun naar man skal paa Bal.

Naar det saa blev Aften, og Drengene skulde i Seng, saa klædte deres Barnepiger dem af, og gav dem lange tynde Natkjoler paa, og saa sov de i store, brede Senge, uden noget over sig — kun et stort Net af klart Tøj blev trukket ned over Sengen, naar de sov, for at (Muskiterne) Myggene ikke skulde stikke dem.

Deres Barnepiger blev siddende hos dem lige til de sov; de sang for dem deres smukke Negersange fra gamle Tider, og viftede Drengene i Søvn med store Palmevifter.

I kan tro, at der var dejligt for Børn at være! — Der var jo altid varmt, som I har hørt, altid Sommer,

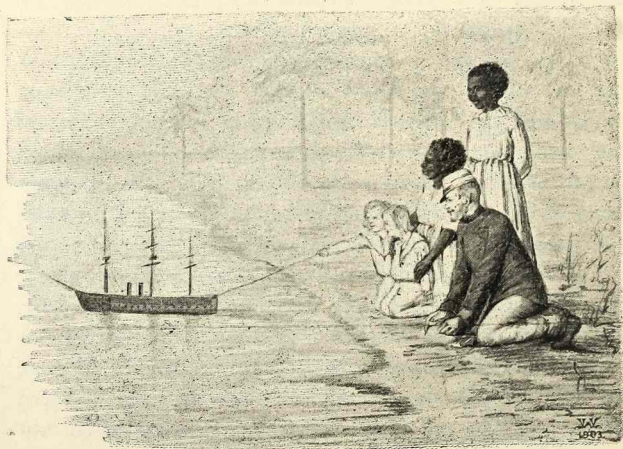
aldrig Slud og Kulde, Sne eller Blæst, — nej, altid blaa Himmel, Sol, grønne Træer, Blomster, og altid — tænk engang! de dejligste Frugter! Ikke Pærer, Æbler og Blommer, — men Appelsiner, Annanas, Bananer og mange andre herlige Frugter, som I herhjemme aldrig har smagt!

Jørgens og Aages Forældre boede i den ene Fløj af Kasernen, og de havde mange Værelser og et dejligt Galleri omkring Huset. Haven gik helt ned til Atlanterhavet, og i et Hjørne af den var der et stort Bassin, hvori fandtes en Masse levende Skildpadder. — Der var baade store, af den Slags man koger og spiser, og smaa, af hvis fine Skal man laver Kamme og den Slags Ting.

Jørgen og Aage fodrede hver Dag Skildpadderne, og disse kendte Drengene og kom strax svømmende, naar de saa dem. Og hvor var det morsomt at ligge der ved Vandet og lege, at se ud paa Skibene, som der tit var mange af, at samle Konkylier og fine Sten — og at sejle med smaa Baade i Snore paa Vandet. I kan jo nok forstaa, at Drengenes Forældre aldrig var bange, fordi Børnene legede ved Vandet; for hver Dreng havde jo sin store Barnepige, der passede paa ham — saa de kunde jo ingen Skade komme til. Naa — saa kom oven i Købet deres Faders Oppasser, Soldaten 66, og legede

med, naar han havde gjort Faders Tøj i Stand — og som han kunde lege med Drengene — det kan I ikke tænke Jer!

Han snittede saa nydeligt, og han lavede de dejligste Baade! — Ja, engang lavede han et stort, stort Skib, det

var over 2 Alen langt; det kaldte de for »Monongahela«, efter et amerikansk Krigsskib, der laa i Havnen, og som for mange Aar siden, under et Jordskælv, var bleven skyllet op af en Flodbølge og havde staaet paa Land i flere Maaneder ovre paa St. Croix — Drengens Skib lignede virkelig Krigsskibet aldeles — det havde baade

Master og smaa Kanoner, og var malet akkurat med samme Farver som det store Skib. — I kan tro de var glade for det Skib — og det sejlede de nu med hver eneste Dag, indtil det en Nat drev helt ud i Søen — saa var det borte og Drengene græd — men det gjorde ikke noget, for 66 kunde snart lave et andet igen — ham holdt Drengene rigtignok meget af — og han kunde ogsaa godt lide dem.

Han tog dem med hen paa Exerцерpladsen foran Kasernen, hvor Soldaterne øvede sig. De saa anderledes godt ud end Soldaterne herhjemme — I kan tro, de var fine i kridende hvidt Tøj — med højrøde Opslag — blanke Knapper og hvide Hjelme paa Hovederne.

Der var mange Soldater paa Kasernen og et stort Musikkorps, der hver eneste Dag spillede en Time paa Pladsen; men naar der var Fødselsdag i Huset, saa spillede det tidlig om Morgenen inde i Kaptajnens Have alle de Melodier, som Fader og Moder holdt af at høre, og saa sendte Moder 66 og Drengene ned til Musikdirektøren med Vin, og Fader sendte dem Cigarer.

Musiken spillede ogsaa to Gange om Ugen ude i Byen, i en lille skyggefuld Have, nær ved Havnen, og saa fik Drengene deres fineste Tøj paa — og Barnepigerne kom i klare, hvide Kjoler, der passede godt til de sorte Ansigter — og saa gik de ud alle fire at høre paa Musik! Der traf de en Masse andre Børn, de sødeste smaa Piger i klare Kjoler med kulørte Silkesløjfer

og hvide Sko, — de lignede Dukker, saa fine var de! — Naar saa Musiken var færdig, marcherede den spillede hjem igen til Kasernen, og saa fulgte Drengene med den, for der skulde de jo ogsaa ind — og alle de smaa fattige, barbenede Negerbørn dansede foran Musikken og klappede i Hænderne, for de er nu saa musikalske de Sorte. Men før Musiken gik ind, var Jørgen og Aage henne at slaa paa den store Tromme; den var meget større end de selv.

Jeg har vist fortalt Jer, at Barnepigerne var sorte — helt sorte, med tæt krøllet Haar som Uld. Tænderne var det eneste hvide paa dem, men de skinnede ogsaa som Sne.

Alle Tjenestepigerne hos Kaptajnens var sorte, og der var mange — baade Kok og Vadskepige og Stuepige og mange flere. Køkkenet laa borte fra Huset, helt nede ved Vandet, og der regerede Kokken, brasede og stegte og hos hende fik Drengene mange Lækkerier.

En lang Tid var det en Soldat, der var Kok, og han var meget dygtig, især til at bage Kager, for han havde været i Konditorlære før han blev Soldat, skal jeg sige Jer. Til Fødselsdagene lavede han de dejligste Sager, Kremkager, Butterdejg og Vandbakkelse — saa det var nok værd at være gode Venner med Kokken — han hed 21.

I synes naturligvis, at det var underligt, at en Soldat var Kok, men I maa huske, at derovre er det helt an-

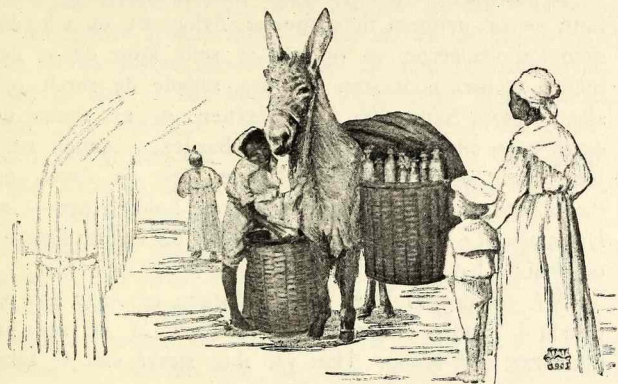
derledes at være Soldat end herhjemme. Se 21 han havde nu været Soldat i mange Aar, saa det kunde han udenad, og derfor fik han fri om Dagen for at exercere og for at staa Skildvagt — og saa tjente han en Extra-

skilling som Kok, kun naar Soldaterne skulde skyde, saa maatte han med, for det er jo det aller vigtigste for en Soldat at kunne det, og de Dage, hvor der var Skydning, havde 21 rigtignok ikke Tid til at bage Kager eller til at lækre op for Drengene; nej! saa gik han hele Dagen i Uni-

form og havde Geværet staaende i Køkkenet, saa satte han Suppen paa Ilden i en lynende Fart — saa Hjælmen paa Hovedet, Geværet i Armen og saa op til Moder, der sad paa Galleriet og drak The med fremmede Damer, saa slog han Hælene sammen, som I ved Soldaterne gør, og meldte Fruen, at nu var Suppen sat over — nu gik han til Skydning — naar den var forbi kom han og satte Boller paa, og saa traadte han af. Alle Damerne lo af den morsomme Kok, de havde hos Kaptajnens, men de kunde alligevel godt lide at spise af hans dejlige Kager.

Drengene var ordentlig kede af det, da 21 skulde rejse hjem til Danmark, og de tænkte: »Saa faar vi da aldrig lækre Sager mere!« Men saa fandt 21 paa, at Moder skulde faa fat i en Pige, som han kunde lære at bage og at lave dansk Mad — og det var storartet! Saa kom *Carmenlitta*, Barnepigen Consuelas Søster — og hun lærte i en Fart at lave de herlige Ting, og saa rejste 21, men alligevel græd de allesammen, da de sagde Farvel til den gamle Kok — for han var nu brilliant. Carmenlitta var saamænd ogsaa rigtig flink imod dem, og som hun proppede dem! Sommetider kaldte hun paa Kagekonerne, der derovre gaa rundt med en stor Træbakke paa Hovedet, helt fuld af Sukkerhjerter, Sukkerhunde, Sukkerhaner — Kager og Pebermyntestænger, og saa købte hun alle Slags Godter til Børnene, saa de Dreng, kan I nok se, blev næsten altfor forkælede, men saadan havde nu alle Børn det derovre. — Der fik Børn Lov til at gøre næsten alt, hvad de vilde, — til at rode i Sandet, for det var slet ikke snavset, og til at pjaske i Vandet saa meget de vilde. Ja, tænk, hver eneste Dag fik de Lov til at ride paa et sødt lille Æsel, der tilhørte en Dreng, som hver Dag kom ridende paa det med Mælk til Kaptajnens. Saa lod Mælkedrengen Æslet blive hos Børnene, medens han selv løb rundt med Mælk til andre Folk. — Æslet havde en stor Kurv hængende paa hver Side af sig, og deri stod alle Mælkeflaskerne, men naar *Willy*, det hed Mælkedrengen, tog

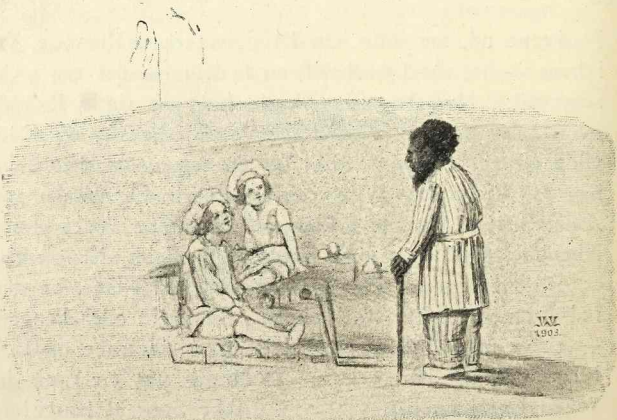

Flaskerne ud, saa satte han Drengene op i Kurvene, én i hver — og saa løb Æslet med dem — det saa morsomt ud. Men bagefter fik de hver en rigtig Ridetur overskrævs paa det, og det var det allerbedste, og Æslet vilde gerne løbe med dem, for de var jo saa lette, ikke nær saa tunge som Willy og Flaskerne! Og Moder gav Æslet Sukker, og Fader klappede det, men Fader kunde ikke lide, at Willys Herre havde kaldt Æslet »Napoleon«.

Der var ogsaa en stor Hest, der hed Klaus, og den red Iørgen paa hver Dag en halv Timestid eller længere — rigtig med Fødderne i Stigbøjle og Tømme og Pisk i Haanden. — Tænk den lille Dreng paa en rigtig levende Hest! og han var dygtig, ikke Spor af bange!

Sommetider tog Forældrene dem ogsaa med ud at køre — op gennem den smukke, livlige By og ud gennem Palmealléerne — og ud at sejle kom de — det kunde de især godt lide. — Saa sejlede de rundt om alle de store Skibe, der laa i Havnen, og saa slæbte de deres egne smaa Skibe bag efter Baaden, — men naar Jørgen var altfor urolig, fik han et Reb om Livet, og saa maatte en af Soldaterne sidde og holde i det — at Drengen ikke skulde plumse overbord og en Haj komme og snappe ham!

Saa var det en Dag, medens Jørgen og Aage sad og legede i Sandet under Mahognitræerne, at de saa en lille bitte sort Mand. Han var ikke større end de selv,

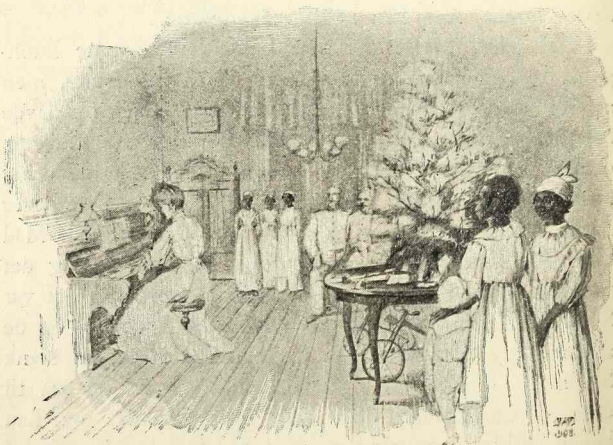

men han havde et stort Skæg og gik ganske langsomt. — Drengene troede først, at det var en Dverg, men i det samme raabte han »Goddag« til dem og kom over, hvor de sad. — Saa kunde de først se, at den stakkels Mand gik paa sine Knæ — begge Benene var borte, og i Stedet for var der bundet et Stykke Træ under hvert Knæ og derpaa vandrede han, støttende sig til 2 smaa Stokke, som han holdt i Hænderne.

Den lille Mand hed *John*, og han fortalte Drengene, at han havde været Sømand, da han var ung, men at han var falden ned fra Masten paa Skibet og havde brækket Benene, saa nu maatte han gaa paa Knæene, derfor var han saa lille. — Han kunde slet ingenting bestille mere og var saa fattig. Saa havde Drengenes Fader, Kaptajnen, givet ham Lov til at hente lidt Mad hos Soldaterne, naar der var noget tilovers — og det var han glad for, — men Drengene syntes, at det var Synd for gamle John, at han ingen Ben havde — og de skyndte sig ind til Moder og hentede ham en blank Skilling. Fra den Dag kom han ofte over og saa til dem — han kaldte dem »*my little friends*« og han havde altid noget Slikkeri med til dem — ja, til Jul havde han ovenikøbet faaet Raad til at købe en lille Gave til hver af dem — saa I kan se han var rar.

Ja, Julen! Det var rigtignok en Fest, skønt slet ikke som herhjemme. Nu skal I høre, hvordan Julen var derovre.

At der ingen Kulde og Sne er der, ved I jo — og Juleaften er det ligesaa varmt dervore som det er herhjemme midt om Somren. — Drengene var i ganske tyndt, hvidt Lærredstøj, og alle Dørene stod aabne ud til Haven, hvor Moder gik i hvid, klar Kjole og plukkede rigtige Roser til at pynte Julebordet med.

Juletræet var rigtignok ikke saa pænt grønt og tæt som det er her i Danmark — for dervore har man ingen Grantrær, skal jeg sige Jer — men saa nøjedes man med et andet lille Træ, der lignede det og saa blev det pyntet med Julestjerne, Lys og danske Flag, og God-

terne, de var naturligvis de samme som herhjemme, og de smager jo lige dejligt alle Steder i Verden. Da saa alle Lysene var tændt paa Træet og alle de pyntede Piger og Børnene var samlede, saa kom Fader og hans Lieutenant — og Moder spillede Julesalmerne, medens de sorte Piger stirrede paa det fine Træ og skottede til Fader, Moder og Lieutenanten, som sang: »Glade Jul, dejlige Jul», o. s. v., og som vistnok alle tre i Tankerne sendte mange Julehilsner over Havet hjem til Danmark, til den dejlige danske Jul med Sne, Kulde, Klokkeklang og Kirkegang, Juletræ og Gaasesteg! Men saa hørte Sangen op, og der blev danset om Juletræet. Godterne blev spist og Pressenterne uddelte. Der var Pressenter til alle Pigerne og en Masse til Børnene. — Fra Bedstemoder i Danmark var der en hel Kasse fuld, og fra Lieutenanten fik de hver en lang, klar Strømpe helt fuld af Legetøj, Fløjter og Sprællemænd, Skibe, Vogne og Boldte og meget mere »*Happerdassery*«, som Pigerne kaldte det derovre.

Men den allerbedste Julegave var dog Faders og Moders — for tænk en Gang! det var en rigtig lille trehjulet Cykle til hver af dem — lige kommet fra New York. Var det ikke storartet?

Drengene satte sig strax op paa den og kørte, og de stod ikke af den før de skulde i Seng. De vilde egentlig helst have haft den med i Seng — men det fik de ikke Lov til. De kunde næsten ikke sove af Glæde,

og Annie og Consuela maatte mange Gange synge Dren-
genes to Yndlingssange for dem før de sov — baade
den melankolske: »*Way down upon the Swanee river,
far, far away* (Nede paa Svanefloden, fjernt, fjernt
herfra) og den muntre: »*Good by'e, my honey, now I
am going*« (Farvel, min Skat, nu gaar jeg).

En Dag, nogen Tid efter Jul, spurgte Moder Dren-
gene om de gerne vilde have en lille Legekammerat, og
da de begge to strax raabte, at det vilde de forfærdelig
gerne, fortalte hun dem, at hun havde sendt Bud efter
Consuelas lille Dreng. Han var endnu mindre end Aage,
og han skulde saa bo hos dem.

Naa! hvor der blev Glæde, da den lille sorte krøl-
lede Stump kom! Drengene havde nu en brilliant
Kammerat, og den lille *Wally* var saadan en lille mun-
ter Knægt; han lo fra Morgen til Aften og befandt sig
udmærket.

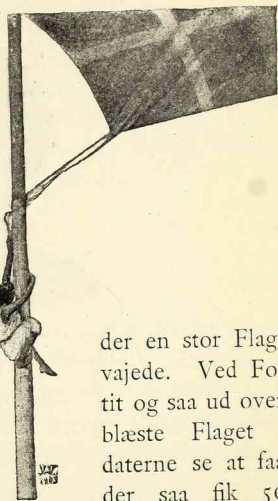
Hans største Skræk var, naar Moder børstede sit
lange Haar ned over Ansigtet — saa græd han og raabte
at Ma'am var borte — han kendte jo kun sin egen
Moders korte Uldhaar, som ikke kunde tilhylle noget
Ansigt.

Lille Wally var en dejlig Dreng, og han blev snart

XX
1903

hele Husets Kæledægge. — Nu kunde Drengene først rigtig lege, for man leger jo altid bedst, naar man er flere. Nede paa Salutbatteriet, hvor der stod 10 muntre Feltkanoner, som havde spyet rigtig Ild i Krigen 48 — der holdt Drengene meget af at lege. Saa bildte de sig ind, at Kanonerne var deres, at de skød med dem, og saa kommanderede de ligesom de havde hørt Fyrværkeren gøre, naar der rigtig blev skudt. Det var, naar der saluteredes for Orlogsmændene, der kom ind i Havnen, eller naar der blev givet Salut paa Kongens Fødselsdag, hele 27 Skud!

Bagved Salutbatteriet var stang, hvorfra Dannebrog den af Flagstangen sad Moder Vandet; men sommetider Urede, og saa maatte Solfat i en lille tynd Negerdreng,

Cents (næsten en 2 Krone) for at klattre op og gøre det klart igen. I kan jo nok tænke, at den slanke Flagstang kun kunde bære saadan en lille Fyr; — men Fader stod og passede paa, at Drengen kom godt ned, og I kan tro, at Fyren var glad, naar han forsvandt med sin blanke Skilling.

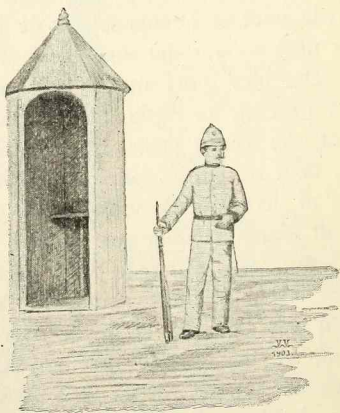
Men hver Aften, naar Solen gik ned, kom der to Soldater fra Vagten for at hale Flaget ned; saa blev det rullet pænt sammen, og mange, mange Gange bar Jørgen og Aage det store Dannebrog fra Flagstangen hen til Vagten, hvor det blev gemt til næste Morgen.

Saa var det en Dag, at det begyndte at gøre ondt i Jørgens Øjne og et Par Dage efter havde de allesammen Mæslinger. — De var ikke meget syge, men de skulde alligevel blive inde i mange Dage, og det kneb for dem i den Varme. — De kedede sig skrækkeligt og savnede 66, for han havde ogsaa faaet Mæslinger og var paa Hospitalet. — De græd naar de hørte Musiken og naar de gennem Jalousierne saa den marchere over i den lille Have — men saa var der nogle af Spillemandene, der havde ondt af Drengene, og de kom saa op og spillede for dem — var det ikke pænt af dem?

Der blev gjort alt for at fornøje Drengene. De fik nyt Legetøj, en rigtig lille Harmonika, og en lille Vandpost, der kunde poste, og Barnepigerne dansede og sang for dem og havde gjerne taget Stjærnerne ned fra Himlen til dem, om de kunde have gjort det! Ja, en Aften fandt Jørgen virkelig paa, at han vilde have Maanen med i Seng; den skinnede klar og rund ind i hans Stue, men stakkels Annie kunde jo ikke give ham Maanen. Hun var lige ved at græde over det, og hun sagde til ham, at den kunde ikke en Gang Kongen faa fat i. Men det forstod Jørgen ikke, han blev ved at skribe — han skulde jo have haft et Smæk, skulde han — men hvad gjorde Annie? — hun snappede i en Fart et Vækkeuhr, der ganske roligt stod og dikkede paa et Skab — gav det til Drengen, og glad var hun, da han trøstet sov ind ved Uhrets Tik-Tak.

Det kan nok være, at der var Fryd, da Drengene første Gang efter Mæslingerne kørte ud med Moder og Pigerne. Alle de Folk de mødte, som kendte dem, viftede til dem og var saa glade over, at de var blevne raske igen. Og det var ogsaa heldigt — thi de var blevne inviterede til Fastelavnsgilde hos Gouvernøren. Der havde været en sort Tjener for at bede dem, og Moder havde sagt: »Ja Tak«, hun skulde følge dem.

Nu maa I vide, at ligesom Kongen er den fineste Mand herhjemme — saadan er Gouvernøren den fineste Mand derovre — for det er netop Kongen, der har sendt ham derover, for at han skal passe paa, at alting gaar rigtigt til der. Saa kan I jo nok begribe, at han er fin. Han har trekantet Hat med mange Fjer i, Guld-Epauletter paa Skul-

drene, Sabel ved Siden og meget mere. — Han bor i et helt Slot, med Skilderhus og Skildvagt; han har sorte Tjenere med Sølvknapper i Tøjet — og naar han kommer sejlene, saa skydes der ogsaa med Kanoner, ligesom

for Kongen — og Gouvernøren gør Honnør med sin trekantede Hat. — Hos den fine Mand skulde Drengene nu til Gilde!

Fastelavnsmandag kom, og i fineste Puds kørte Drengene og Moder op til Gouvernøren, Skildvagten gjorde Honnør og Drengene raabte: »Godda 52«, for de kendte Soldaten. — Saa kom de ind i den store, store Sal, hvor Gouvernøren ellers holder Bal, og hvor Billeder af Danmarks Konge og Dronning pryde Væggen. Der var en Masse Børn, og midt i Salen stod 4 store, nydeligt malede Tønder med mange smaa Køller omkring.

Da Børnene havde faaet alt det lækre Kage og Vanilje-Is de vilde spise, begyndte de at slaa Katten af Tønden, og ud af Tønden væltede det med Godter, Konfekt, Brystsukker, Rosiner og Mandler. Bagefter saa klippede de — med Bind for Øjnene — kandiserede Frugter ned fra Snore, der var trukne rundt om Salen. Jørgen og Aage klippede mange — det var en herlig Leg! og de havde en hel Kurv fuld, da de gik hjem. — Siden den Tid kan det nok være, at Drengene kunde lide den Gouvernør!

Se saadan havde Jørgen og Aage det, da de var smaa. Saa morsomt og saa rart havde de det ovre i det varme, lyse, smukke Land, hvor de hver eneste Dag legede i det Fri og fik Lov til at gøre næsten alt, hvad de vilde, hvor Alle holdt af dem og deres fleste Ønsker blev opfyldte! Saa kan I ogsaa nok tænke Jer, at de blev kede af det, da de en Dag fik at vide, at nu skulde Fader og Moder igen rejse hjem til Danmark. Moder fortalte dem, at først skulde de sejle i mange Dage og Nætter paa et stort Skib — og naar de saa kom hjem til Danmark, saa skulde de se Bedstemoder, som altid havde sendt saa dejlige Sager til dem, og de skulde se Sneen, der faldt ned fra Himlen som hvide Fnug, og som man kunde lave Snemænd af — og Moder fortalte om Isen, som man gled paa, og om alt det varme Tøj man maatte have paa derhjemme — for der var det kun en ganske kort Tid saa varmt, at man kunde gaa i hvidt Tøj.

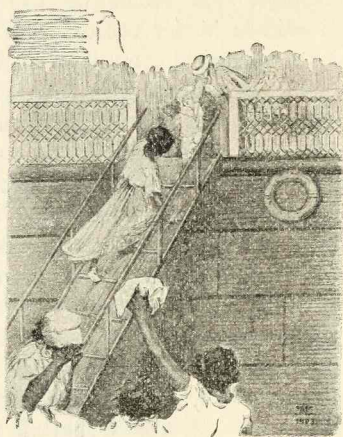
Og Drengene undrede sig over at høre om det Land, de snart skulde se, og de sorte Barnepiger lyttede forbauset til Moders Fortælling.

Drengene spurgte om Annie og Consuela skulde med? Men da rystede Moder bedrøvet paa Hovedet og sagde »Nej«! Derhjemme behøvede man ikke nær saa mange Tjenestefolk, for der kunde man godt selv bestille noget. Det var kun her i dette varme Land, at man allesammen altid holdt Sommerferie — i Danmark maatte alle Mennesker arbejde, og Moder fortalte, at Drengene ogsaa skulde bestille noget, naar de kom derover. De skulde i Skole for at lære at læse og skrive, men det kunde Jørgen og Aage ikke lide at høre om. »Vi vil ikke til Danmark« — sagde de — »vi vil blive herhjemme.« Men det nyttede nok ikke noget, at de græd. — Rejse skulde de, og Farvel maatte der siges.

Det var rigtignok slemt at skulle sige Farvel til Annie og Consuela — til lille Wally, til 66 — og til stakkels gamle John, ja til dem alle — allesammen! — Haardt var det ogsaa at skulle skilles fra Hesten, Æslet og Skildpadderne og aldrig mere at skulle se Flagstangen, Vagten og Kanonerne, hvor de havde faaet sig saa mangan prægtig Leg!

Ja, der var en Jamren og Græden, da Drengene og deres Forældre for sidste Gang gik ud ad Kaserneporten og ned i Baaden, der skulde bringe dem ud til det store Skib, paa hvilket de skulde sejle hjem til Danmark. Barnepigerne og 66 fulgte med ud til Skibet, og der græd Pigerne, der nu skulde skilles fra deres »boys«.

»Farvel min Øjsten«, sagde de, »vi faar Jer aldrig

mere at se!» og de kyssede Drengenes Hænder. »Farvel, min Skat, Farvel, mit Hjærte,« raabte de stakkels sorte Piger, og Drengene fløj dem om Halsen, vilde ikke skilles fra dem og bad grædende: »Bliv her Annie, bliv hos os, Consuela, gaa ikke væk!«

Moder græd, og Pigerne kyssede Moders Haand og hviskede: »*God bless, you my white mother!*« Ja, det var meget bedrøveligt det hele.

Men saa lød Afgangssignalet — og alle, der ikke skulde rejse, gik fra Borde. Der viftedes Farvel for sidste Gang — Dampskibet fløjtede og bort gled det

— hjem til Danmark, som de smaa Drenge aldrig havde set — hvor Bedstemoder, mange gode Venner og meget godt ventede dem — bort gik Skibet med Børnene og deres Forældre fra det smilende, solbeskinnede Land, hvor Drengene havde leget deres gladeste Barn-domsdage.

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
AND
ZOOLOGY
OF THE
CITY OF NEW YORK
AND
THE
ADJACENT ISLANDS
AND
THE
VILLAGE OF MANHATTAN
NEW YORK
1880

